

Kapitola I Bezvadný vtíp

Bezvadný vtíp
Tatínek je v posledním tažení
Jedeme na prázdniny
Nastupovat!
Cesta do Španělska

Bezvadný vtíp

Dneska při odpolední přestávce nám Jáchym vyprávěl senzační fór, který mu u snídaně vyprávěl jeho strýc Martial, co pracuje na poště. Je to fakt moc legrační historka a všichni jsme se váleli smíchy, dokonce i Kryšpín, který nás pak poprosil, abychom mu to vysvětlili. Jáchym se nadýmal pýchou. Já měl taky radost, poněvadž budu ten vtíp vykládat doma – já strašně rád vypravuju doma vtípy, zvláště když jsou dobré; tatínek i maminka se vždycky vesele smějí, hlavně tatínek, a dneska večer se pořádně všichni zachechtáme.

Hloupé jenom je, že neznám těch vtípů moc, a když je vypravuju, často zapomenu, jak to končí. Ale tentokrát byl ten vtíp tak bezva, že jsem si ho při vyučování celou dobu opakoval, abych ho nezapomněl, a měl jsem štěstí, že mě paní učitelka nevyvolala, jelikož jsem neposlouchal, co říká, a ona nemá ráda, když ji člověk neposlouchá.

Když jsme vyšli ze školy, kluci nechtěli zůstat ještě chvíli spolu, jak to obvykle děláváme, ale utíkali jsme všichni honem domů, myslím, že každý pospíchal, aby mohl ten vtíp vyprávět rodičům. Já jsem se cestou smál, když jsem si představil, jak se tomu budu rěhonit s tatínkem a s maminkou. Ten fór od Jáchymova strýčka je totiž fakt výborný!

„Maminko! Maminko!“ křičel jsem, sotva jsem vešel do domu. „Mám vtíp! Mám nový vtíp!“

„Kolikrát ti mám říkat, Mikuláši,“ kárala mě maminka, „že nesnáším, když se pokaždé vřítíš do domu jako velká voda a hulákáš při tom jako paván. Teď si jdi umýt ruce a přijď se nasvačit.“

„Ale co ten vtíp, mami?“ křičel jsem.

„Povíš mi ho v kuchyni,“ řekla maminka. „Tak honem! Jdi si umýt ruce!“

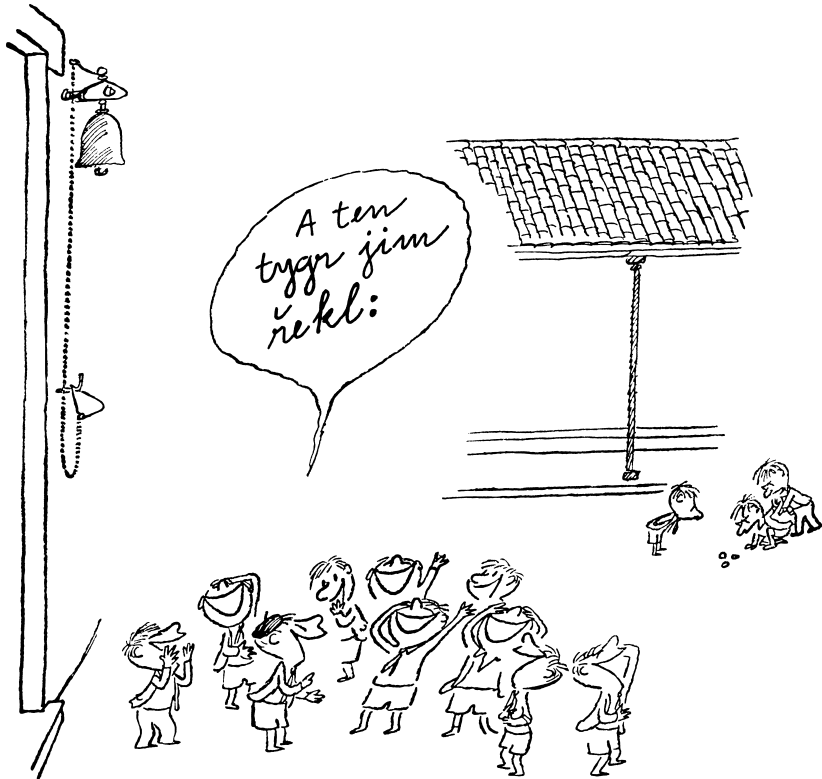
Umyl jsem si tedy ruce, bez mýdla, aby to šlo rychleji, a utíkal jsem zpátky do kuchyně.

„To už jsi hotový?“ podivila se maminka. „Tak dobře, vypij si mléko a sněz ten chleba.“

„A co ten vtíp, maminko?“ křičel jsem. „Slíbilas mi, že ti ho můžu vyprávět při svačině!“

Maminka se na mě podívala a pak řekla, no dobrá, dobrá, ať jí tedy ten skvělý vtíp vyprávím, ale ať při tom nenadělám drobky na podlahu. Tak jsem ho hrozně rychle a se smíchem začal vyprávět, ale já když vyprávím nějaký vtíp, tak pospíchám, abych už byl u konce a lidi se smáli, a tak jsem se musel párkrát zastavit, abych se nadechl, a jednou jsem se taky spletl, ale opravil jsem se, a maminka mi nakonec řekla:

„Bylo to moc hezké, Mikuláši. Teď dojez svačinu a jdi si nahoru udělat úkoly.“

„Ale ty ses tomu vtipu nesmála,“ vyčel jsem jí.

„Ale ano, to víš, že ano,“ řekla maminka. „Je moc směšný. Pospěš si.“

„To není pravda,“ řekl jsem. „Vůbec tě to nerozesmálo. A přitom je to moc prima vtip. Jestli chceš, povím ti ho ještě jednou.“

„Tak to by stačilo, Mikuláši! Naposledy ti říkám, že jsem se tomu vtipu zasmála,“ zvolala maminka. „A přestaň už mě tím otravovat, nebo se budu zlobit!“

To od ní nebylo spravedlivé, tak jsem se dal do breku, no fakt, uznejte, to přece nemá žádnou cenu vypravovat směšné historky, když se tomu nikdo nesměje! Maminka zvedla oči ke stropu, zavrtěla hlavou, zhluboka si vzdychla a potom mi řekla:

„Poslouchej, Mikuláši, snad mi tu nebudeš dělat scény? Vždyť jsem ti řekla, že jsem se smála. Opravdu jsem se smála. Je to nejlepší vtip, jaký jsem kdy slyšela.“

„Vážně?“ zeptal jsem se.

„To víš, že ano, Mikuláši. Je to opravdu, ale opravdu směšný vtip.“

„A můžu ho vyprávět tatínkovi, až přijde?“ zeptal jsem se.

„Musíš mu ho vyprávět,“ zdůraznila maminka. „Tatínek má rád směšné historky, zvláště když jsou tak dobré jako tahle. A teď si jdi, miláčku, udělat ty úkoly, ať je tu trochu klidu.“

Maminka mi dala pusu a já jsem šel do svého pokoje dělat úkoly. Ale už jsem se nemohl dočkat, až budu ten vtíp vyprávět tatínkovi. A tak když jsem zaslechl, jak se otvírají domovní dveře, utíkal jsem dolů, skočil tatínkovi do náruče a dal jsem mu pusu.

„No tak, no tak! Nač ten rozruch?“ smál se tatínek. „Nevracím se z války, ale z docela obyčejného těžkého dne v kanceláři!“

„Musím ti vyprávět jeden vtíp!“ křičel jsem.

„Výborně,“ řekl tatínek. „Budeš mi ho vyprávět později. Jdu si do salonu přečíst noviny.“

Šel jsem s tatínkem do salonu, on si sedl do křesla a otevřel noviny a já jsem se ho zeptal:

„Tak můžu ti vyprávět ten vtíp?“

„Hm?“ udělal tatínek, což dělá vždycky, když neposlouchá, co mu říkám. „No jasně, králíčku, jasně. Poviš mi to při večeri. Dobře se pobavíme.“

„Ne při večeri! Teď!“ křičel jsem.

„Ne, Mikuláši, takhle ne,“ napomenul mě tatínek. „Udělej mi tu radost a nech mě chvíli v klidu!“

Dupl jsem vztekle do země a utekl jsem do svého pokoje. Slyšel jsem, jak tatínek říká:

„Co mu proboha je?“

Ležel jsem na posteli a brečel jsem, když do pokoje přišla maminka.

„Mikuláši,“ řekla mi.

Obrátil jsem se čelem ke zdi. Maminka se posadila vedle mě na postel a pohládila mě po vlasech.

„Mikuláši, miláčku,“ zašeptala. „Tatínek to nepochopil, ale já jsem mu to vysvětlila, a teď už se nemůže dočkat, až mu ten vtip budeš vyprávět. Ten se nasměje.“

„Já mu ho nebudu vyprávět!“ odsekl jsem. „V životě už nebudu nikomu nic vyprávět!“

„No jak chceš,“ pokrčila rameny maminka. „Když je to tak, já mu ten senzační vtip povím sama.“

„To ne! To ne!“ křičel jsem. „Vyprávět ho budu já!“

Utíkal jsem dolů do salonu a maminka šla do kuchyně a smála se. Když mě tatínek uviděl, odložil noviny na klín, vstřícně se na mě usmál a řekl mi:

„Tak pojď, chlape, a vyprávěj mi tu skvělou historku, ať se trochu zasmějeme!“

„No tak,“ začal jsem. „Jeden tygr pobíhá tam ve své zemi, v Africe, po lese...“

„V Africe ne, králíčku,“ přerušil mě tatínek. „V Indii. Tygři nežijí v Africe, ale v Indii.“

Já jsem se dal do breku a maminka příběhla z kuchyně.

„Co se zase děje?“ ptala se.

„Ten vtip!“ křičel jsem. „Tatínek ho zná!“

Odešel jsem s brekem do svého pokoje a tatínek s maminkou se hádali. Během večere nikdo nemluvil, protože jsme všichni trucovali.

